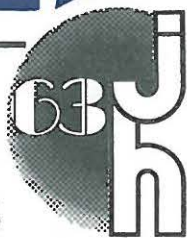

ZPRÁVODAJ

1993

JIRÁSKOVA HRONOVA / ČÍSLO 7

DNEŠNÍ PROGRAM

Klubovna SOU v 9.00 - 12.00 hod.
Dílna KLUBU REŽISÉRŮ
Rodný domek AJ v 10.30 hod.
Rozloučení se soubory
Třídy hotelové školy ve 13.30 - 15.30 hod.
Diskusní kluby
Jiráskovo divadlo v 16.30 a 19.00 hod.
Švanda dudák - Malé divadlo Kolín
Slavie v 16.30 a 21.00 hod.
Večer finalistů SČDO
(Smetí, Tabák a Sůl, Námluvy, Chuť medu,
Bláznovy zápisky)
Náměstí v 18.00 hod.
„Kyčera“ folklorní skupina
Schody JD v 18.45 hod.
Vítání souborů
Sokolovna v 19.00 a 21.00 hod.
Kruh opsaný balvanem
- Jumping Hamada Pardubice
Dvůr ZŠ ve 21.15 hod.
Filmové předst.- Jedna kočka za druhou

ZÍTŘEJŠÍ PROGRAM

Klubovna intr. SOU v 9.00 hod.
Diskusní klub KLUBU REŽISÉRŮ
Rodný domek AJ v 10.30 hod.
Rozloučení se soubory
Salonek hotelové školy ve 12.30 hod. - OŠ JH
Třídy hotelové školy ve 13.30 - 15.30 hod.
Diskusní kluby
Jiráskovo divadlo v 16.30 a 19.00 hod.
Jessie Golem - Divadlo v BOUDĚ Plzeň
Sokolovna v 16.30 a 21.00 hod.
Limonádový Joe - MD Kolín
Park AJ v 17.45 hod.
Promenádní koncert Machovské dechovky
Schody JD v 18.45 hod.
Vítání souborů
Římskokatol. kostel v 19.00 a 21.00 hod.
AGNUS DEI - DS Ciestníci Praha
Dvůr ZŠ ve 21.15 hod.
Filmové představení - Věčně mladý
Sokolovna v 23.00 hod.
Car Saltán - Machovaja Sankt Petěrburg

NA EXKURZI V JIRÁSKOVĚ DIVADLE

Dýchla na mě atmosféra slavnostního klidu, novoty, ale i domácí pohody. Hlediště otvíralo svou přívětivou tvář a my na jevišti jsme bezděky ztišili hlasy jak prostor, pro mnohé z nás tak dobře známý, najednou tlumil nepatřičné projevy, jenž venku vyvolávalo slunečné poledne. Jen odněkud z těžko definovaného prostoru tiše hrála hudba. Nová prkna mizela do veliké šířky a při pohledu vzhůru se zatočila hlava. Tam někde asi začíná provazové nekonečno.

Všude samý chodník, lávka a nepřerušovaná řada ospale vyhlížejících světél. A támhle jsou ještě dvě a támhle další vykukuje z poza černého sametu. Oči, které zhlížejí povzneseně na hlouček lidiček, jenž si dovolil narušit jejich odpolení siestu. Jenže oni se v tuto chvíli cítí malí, jak semknutí proti záplavě něčeho neznámého, ale krásného zároveň a vůbec nemyslí na nekalost. Černý samet splývající k jejich nohám dodává jevišti ráz snad až chrámový a proto vše smiřuje. Tu a tam se nenechá odstrčit ani modrý, který netrpělivě očekává den svého využití. Vše je tiché, jakoby odpočívající po dnech stálého ruchu, tlukotu řemeslníků, hukotu nástrojů a vrískání přebuzených tranzistoráků.

Najednou salva! Oči se otevřely a svrhly na nás přivaly světelných vod. Že by se slunce chtělo přesvědčit co nekalého chystáme v chrámu múz? Když si však zjistilo, že jen unešeně zřímke kolem sebe a strachy se choulíme, zase pozvolna své oči přivřelo. Nestačili jsme si však ani přivyknout opět nastalému šeru, když někde něco prasklo, pak zabublalo a náš neznámý a tajuplný pozorovatel opět vymyslel další překvapení. Ocitli jsme se rázem na koncertu nějaké divoké kapely. Vlny decibelů rozechvěly naše dušičky a ty už definitivně uvěřily v konec světa. Naštěstí to dlouho netrvalo a náš pokušitel se rozhodl ukončit svá kouzla a vyvést nás ze zmatků a obav. Hlasem mocným nás vyzval k návštěvě svého království. V nastalém tichu a stále ještě v očekávání dalších překvapení jsme proto odklopýtali přes hlediště do tajemného velínu, abychom poodkryli tajemství všech těchto zázraků.

A hle, zde nás čekalo překvapení třetí. Obyčejný smrtelník subtilní postavy. Mnohá z mých kolegů by ani nemusela příliš využít své převahy toužila-li by se pomstít za přestálé zážitky. Přesto zůstaly stát opodál v úctě před mužem ovládajícím tolik blikajících světýlek, jenž na nás přichází přívětivě pomrkvávala. Není-li tento muž novodobým kouzelníkem, pak jak je možné jedním prstem, zmáčknutím, dokázat takovou krásu. A také nám hned několik svých figlů předvedl. Jeho nádobíčko je opravdu na špičkové úrovni a marně jsem na některém z nich hledal značku Made in Tesla. Pak nás zavedl ještě do temné kobky, kde se především nacházela jeho síla. S úctou jsme zde postáli. Vše nám hezky vysvětlil a tak i ti poslední z nás, kteří ještě věřili na kouzla museli uznat, že zázraky se dnes už opravdu nedějí. Vlastně, kdo ví? Za jeden rok dokázat tolik práce v době, kdy se kultuře moc nepřeje...!? To stojí minimálně za pochvalu. KŠ

Vzpomínka na A. Poláka

V čísle 5 Zpravodaje ing. Miroslav Houštěk vzpomíná na Josefa Vavříčku tak mile a tak pravdivě, že mě to inspirovalo vzpomenout ještě dalšího Hronováka, který nás letos také opustil. Byl jím Alois Polák, loutkář a člen předsednictva SČDO, nadšený propagátor loutkářského dění v Praze, vedoucí loutkářského souboru Ko-

váček a člověk opravdu obětavý a pracovitý. Náš „Lojzík“ jak jsme mu říkali se narodil v Hronově, kde také začínal a později, když se dostal do Prahy, zůstal loutkařině věrný, ačkoli jinak byl technickým redaktorem. Ve svazu pracoval od jeho založení. Byl to dobrý člověk, všichni jsme ho měli rádi a proto také cítím tu povinnost alespoň malou vzpomínkou mu poděkovat.

Josef Svoboda

GENERÁLNÍ SPONZOR

Banka pro život.

ČESKÁ SPOŘITELNA a. s.

Divadelní soubor Studio MĚKS Volyně Patrick Süskind **Kontrabas**

Dovolím si přinést něco dříví do lesa a připomenout, že žánr divadla jednoho herce skrývá v sobě mnohá úskalí. Pro zvláště statečné může se zdát lákavé stát sám, nikým nerušen a nezacláněn na jevišti. Ale - alespoň jak já tuto specifickou odrůdu divadla chápu - problém je právě v tom, jak osamělý herec dokáže vybudovat dramatičnost, konfliktnost - vztah soupeřství či měnlivého partnerství. (Vyjádřím-li se trapně vulgárně musí se mít s kým hádat, koho přesvědčovat atd. S publikem, s věcmi, sám se sebou, třeba i s autorem, co já vím). Nestane-li se tak, pak jsem v pokušení souhlasit s těmi teoretiky (viz. O. Zich a další nejmenovaní), kteří monology a monodramata za divadlo nepokládají. Nejobvyklejší cestou monodramatických vystoupení bývá zvolit za dramatickou osobu publikum. Pak je jej třeba krotit, v každém okamžiku být ve střehu, předpokládat, že jde o osobu zatraceně nebezpečnou, která pouze nehledí, a způsobně poslouchá.

Myslím, že text Patricka Süskinda má už sám v sobě řešení dramatičnosti obsaženo. Druhou postavou je kontrabas. Není jen věcí a symbolem údělu, ale skutečným soupeřem a partnerem, chvílemi nenáviděným, chvílemi milovaným - co na tom, že třeba jen z nutnosti či ze zvyku. Pro kontrabasistu může kontrabas za všechno (jak manželka). Zdá se mi, že si Jaroslav Kubeš poněkud zkomplikoval život, když kontrabas až zas tak nebere na vědomí, je mu spíš věcí a rekvizitou. Dobře, zvolil si jinou cestu, ale musím se přiznat, že mě příliš nepřesvědčil, jaký má k textu vztah. Jeho kontrabasista zdál se mi příliš jednoduchý, plochý (v tom je právě ta směla, když stojí člověk sám na jevišti). Myslím, že Süskindovo monodrama je natolik dobře napsáno, že skrývá v sobě mnohá témata (nejen ono nabízející se salierovské). V tomhle představení jako by šlo jen o mírně povrchního, mírně neurotického (prášky a pivo) člověka, zamilovaného do sopranistky. A to se mi zdá na hodinu zajímavé existence na jevišti málo.

A ještě maličkost, v monodramatu získává na významu a důležitosti každá věc (jejich pojednání, vztahy mezi nimi. Hermetičnost, uzavřenost, zvukotěsnost prostředí byla realizována stěnou z papendeklových přepravek na vejce - mělo nám snad být naznačeno, že se hraje o pánovi křehkém jak vejce? Doufám, že ne a že byly prostě po ruce.

Daria Ullrichová

Divadlo jednoho herce je vlastně humbuk a podfuk, neb každý herec si nakonec na jevišti nějaké ty partnery přeci jen opatří. Vytáhne je ze vzpomínek jako kouzelník

Snímek představuje Dividilko Slaný v **Periféerii**

holuba z cylindru, nebo mu jsou vítanou náhražkou rekvizity a nejnebezpečnější jsou agresivní biletářky, které do svého křepčení zatahují nebohé publikum. V případě Jaroslava Kubeše se vše zdálo jasné - bude to basa (vedle hudebního nástroje stála i jeho reinkarnace v podobě přepravy pивních lahví). Chyba lávky! Jako by chtěl pan Kubeš nafoukanému diváctvu vypálit rybník a dokázat, že divadlo jednoho herce jest opravdu možné.

Jeho kontrabasista nejprve poklimbává na vysoké stoličce v takřka prázdném prostoru - opodál basa, festovní futrál na basu a basa piv. Hudba zní (zde je partnerství přeci jen slibně naznačeno), muž se ošívá a nám nezbyvá než hádat, kde to spí? V šatně, v orchestřišti, v baru... Přes počáteční váhání plynoucí především z mužova neurčitěho chování se po chvíli rozbrešne i těm pomalejším - no přeci doma! A pak následuje nikoliv celistvé monodrama, ale série rozkouskovaných monologů, jimž především chybí jasný adresát. Herec mluví o base, ale ta chuděra se často choulí opomíjena někde vzadu. Pak hovoří o vysněné zpěvačce Sáře, o věčném outsiderství kontrabasistů, o svých problémech s rodiči... Z té tříšit se však nedá vylovit, o čem vlastně hraje. A nevychází mu ani klasické divadelní situace, (pro jejich vytvoření má přitom Kubeš základní řemeslné předpoklady) - jako je opakované požívání prášků a pití piva.

Za tím vším je zároveň cítit, že J. Kubeš patří k velice dobře disponovaným hercům. Diváci večerního představení mi proto snad alespoň odpoví na otázku, zda šlo v jeho případě o momentální odpolední indispozici, následkem které se minul s publikem, anebo zda je v případě této inscenace stav míjen setrvalejší.

Zdeněk A. Tichý

Dividýlko Slaný - Dividýlko comp. **Periféerie**

Lehce nabílené tváře, k tomu kontrastně detailní vcelku hravě ošuntělé kostýmy, pantomimicky stylizovaný pohyb neustále, jak na běžícím pásu zprava doleva, zleva doprava, vnucující se rytmičká hudba. Postavičky z bahna velkoměsta (vrahouni, úchyláci, chtivé paničky, zlodějové, zlodějky, taky pokleslý Pierot a Kolombína, prostě leccáká verbež) na sebe narazí, v kratičkých scénkách, minisituacích založených na překvapivé pointě, gagu. Já tedy nevím, ale mám podezření, že celou hodinu dobrých gagů nedokáže vymyslet ani tlupa těch nejlepších hollywoodských specialistů. Ctitelé a znalci Mimozy mi tvrdí, že to možné je. Já se přidřím viděného. Měla jsem pocit, že více než únosně skečů ani řádnou překvapivou pointu nemá. (Mám na mysli, jak byly vymyšleny, a je mi jedno, zda se to vymyslí hlavou či tělem). Častokrát se situace rozplynuly do mlžna, častokrát jsem věděla rozuzlení příliš brzy. Proto se mi stále výrazněji při sledování produkce vtíral pocit monotónnosti, únavnosti. (Jistě paradoxně k záměru věci.) A taky odvozenosti, jako bych to všechno už znala. A to i když Mímózu neumím. Ovšem na konec jsem koukala jako blázen, a jak jsem anketou zjistila, existují rozdílné interpretace, ale obě skrývají společenskoso sociální poučení!

Je vymetená verbež (která se někdy pořád honila), svobodně si žijící santusák je vytažen z lepenkové polorozpadlé krabice a je uvítán jako lord. Jde o oslavu třídního vítěze či o milionáře převlečeného za santusáka? Odcházím bádát nad problémem. Ptáčky jsem pochopila.

Daria Ullrichová

Kontrabas v podání Jaroslava Kubeše. (Divadelní soubor Studio MĚKS Volyně)

Historik musí nutně začít tím, že tuto formu divadelního pořadu - blackouty prováděné pohybem s rysy pantomimy za zvuků ryčné hudby - přinesla kdysi v podobě celovečerního proudu dnes už legendární Mímóza. Někdo by se ovšem mohl rozcílit, že to, co stvořil kolektiv Dividýlka je možná více než jen inspirace Mímózou, zatímco jiný by mohl namítnout, že ona si to Mímóza také všechno sama nevymyslela a že na této půdě a v tomto žánru jsou některé věci jaksí „dědičné“. Leč - nechme úvah o původnosti a dědičnosti a pojďme k tomu, co je podstatné. Jsou to dvě věci. Za prvé na tu hodinu musí být zatraceně množství nápadů, aby se z nich daly vybrat ty znamenité a dobré, jež udrží trvale pozornost. A za druhé musí být ty nápady provedeny důsledně, dotaženy, precizně a hlavně: pointovány. Ani v bodě prvním ani v bodě druhém se slánským v Hronově příliš nevedlo. Jednotlivé blackouty jsou kolísavé, někdy vůbec nepřekvapí, jindy je vtip jen naznačen, aby vzápětí byl už předem velmi zřetelně signalizován. Pár jich je ovšem dobrých, pár velmi dobrých. Ale na tu hodinu to přece jen nestačí. S tím pointováním to taky moc neklapalo. Někdy to bylo tak zatraceně rozmazané, že se člověk mohl jen dohadovat, jaký že vtip, gag to měl být. A přitom leckdy stačilo velice málo - a už by pointa

Jeden den v semináři Romana Musila

O Romanu Musilovi jsem až do věrejška věděla jenom to, že je pedagogem SPgŠ v Berouně a že v tomto semináři pracuje se svými studenty. Když jsem se propletla zadními trakty internátu a rodinné školy pod kostelem (kde Musilův seminář jako jediný má svůj azyl), měli jsme ještě chvíli času na povídání: začínali dnes trochu později, protože se přece jenom zvolna dostavuje únava. Navíc jsem přišla do netypického dne: v průběhu dopoledne se měl dostavit Láda Valeš z Klapý, aby s ním mohli hovořit o jeho inscenaci.

Proč jsou tady a jak to všechno vzniklo? Na SPgŠ byla původně dramatická výchova pouze hodinu týdně ve 2. ročníku. Před rokem ji v Berouně zrovnoprávnili s ostatními výchovami, takže je týdně dvouhodinová v každém ročníku. Divadlo není cílem, ale prostředkem: k tomu, aby se naučili hledat sama sebe a své místo ve skupině, aby dokázali vnímat druhé lidi a vcítit se do nich. Zkrátka cílem je především mít dobré vychovatele a učitele. A protože mladí potřebují něco dělat, pokusil se je Roman získat pro divadlo. Scházejí se ještě navíc jednou týdně večer, jednu inscenaci mají za sebou, druhou studují. Začali společně jezdit po festivalech a při nich pracovat, protože Roman jim chtěl umožnit zážitky, jaké si sám z festivalů vozil a které lze jen těžko zprostředkovat... Všude jim pořadatelé až dosud vycházeli vstříc a zaslouží si poděkování. Nakolik je to všechno inspirativní, ukazuje i skutečnost, že jedna dívka sama pocítila potřebu začít režisrovat a něco chystat...

Tady v Hronově je cílem jejich semináře naučit se dospět k tvaru. Denně začínají rozbořem představení - nejdřív jen tak, z pocitu, podle toho, kdo je zaujal... Pak už se snahou věci pojmenovat (hledají téma, žánr atd.). Pak pracují buď s daným hotovým textem, nebo si jej pokoušejí vytvářet sami. Někdy budují na základě jediné věty obraz a pak přemýšlejí, do které ze zhlédnutých inscenací by se hodil. Především se zabývají kolektivní a ne kolektivní režii, osobností režiséra. Postupně si napsali příběhy (vždy každý jednu větu, další viděl vždy jen tu naposledy napsanou), pak dostali za úkol si je zrežisrovat: přeli se, postupně a velmi obtížně docházeli ke konečnému tvaru.

V této chvíli se začali trousit studenti. Byli na mě hodní,

předvedli mi oba příběhy, které den předem udělali. Nepracují zatím se vztahy, je to vlastně sled několika fotografií, jednou beze slov, podruhé s nimi. Pak se rozhýbali a sesedli do kroužku k povídání o zhlédnutých inscenacích. Než přišel Láda Valeš, probrali *Pohádku o plačtí válce* a *Nebát se tmy*. Přemýšleli, proč jsou děti Mirka Slavíka přirozené, zatímco Olomoučtí jim přirození nepřipadali, nebylo jim jasné, proč jim to chtěli hrát a o čem... V souvislosti s tím si připomněli, jak je důležitý začátek a konec inscenace.

Následovala krátká pauza a přišel Láda Valeš, litovali, že jen na půl hodiny. Kladli mu otázky, sdělovali mu své dojmy, všechno opravdu k věci a s nesmírným úsilím dopátrat se, jak inscenace vznikala a proč je to právě tak, jak to je. Láda otevřeně vyprávěl o tom, jak pracuje: že píše scénář a postavy konkrétním lidem „na tělo“ (protože si je vědom některých hereckých nedostatků), ale při jevištní realizaci dá hodně na herce, co sami přinesou, že tato hra je poskládaná ze střípků jeho dětství, že pro ně divadlo funguje jako terapie...

Opět krátká pauza, než Roman vyprovodí Ládu ven. Připadají mi trochu zaražení, zahloubání... Škoda, že se takhle nemůžeme bavit s každým režisérem, pak by se nám všechno začalo líbit - povzdychla si jedna dívka. Pro mě ten povzdech vypovídal především o tom, že směřování k cíli se koná, o snaze porozumět a vcítit se do jiného člověka, o snaze nebýt povrchní a jednostranný... Ještě si o tom povídali chvíli s Romanem. Byli otevření, nebáli se filozofovat...

Pak hráli hry a činili první krůčky k improvizaci, kterou se budou zabývat. Prováděli cvičení na rytmus, pohotovost, umění poslouchat dobře druhého člověka. Zkoušeli svým chováním k židli vyjádřit její typ. Vytvářeli sochy a sousoší. A tak dále. Chyběla jim muzika - doma ji prý hojně využívají - tak sáhl lektor po kytaře... Vždycky si po každé hře, po každém cvičení řekli, proč je dělali. Zakončili v kroužku informacemi o představeních, která ten den navštíví, a rytmickým cvičením.

Cítila jsem, že jsou parta a taky to, že mají Romana rádi a on je. Celou tu dobu jsem myslela na to, jak je báječné, že jsou to právě budoucí vychovatelé a učitelé. A že je tak - podle mého soudu smysluplně - vede mladý pedagog.

ex

střípky

V prostorách Studia Kaple, které zřídil v obci Nečtiny Ctibor Turba, otevírá v sobotu ve 20 hodin grafik a fotograf Jaroslav Krejčí Galerie Jana Grossmana.

Pro silné nervy bylo vystoupení šermířské skupiny Novica. Trnul jsem za blízko stojící diváky, zvláště když urputnost souboje nevydržel jeden meč.

Včerejší vítání bylo opravdu jedinečné. Vítal se pouze Jaroslav Kubeš. A přelo jen se lilo.

Seminaristé klubu D. Fischerové se scházejí od věrejška v Malém sále Jiráskova divadla.

Ne všechny soubory se letos zúčastnily nové akce „loučení se soubory“ v domku A. Jiráska. Proto pořadatelé zvou všechny zástupce těch souborů, kteří jsou ještě na Hronově, aby se přišli rozloučit do domku A. Jiráska v sobotu dopoledne v 10.30 hod.

Do věrejška se v Hronově ubytovalo na 700 lidí. Přesnou statistiku přineseme v závěru.

Kde má ubytování soubor ze Slaného? V časných ranních hodinách nás vzbudil telefon z internátu HŠ s tímto dotazem. Milý hlas v telefonu sděloval, že se soubor dožaduje ubytování a nemá jedinou buňku a oni zase jedinou postel. Kdepak asi nocovalo Dividýlko?

Informujeme všechny ctěné návštěvníky 63. JH i všechny domácí konzumenty, že od pátku bude znovu v celé své velikosti a kráse otevřena prodejna potravin zvaná nyní „Pája“ a nacházející se na rohu stejné domovní zástavby jako Staropadolská hospoda.

Prodejna bude každodenně zásobena pečivem z náhodského „Pekařství U zvonu“, které není v Hronově zcela neznámé. Jste všichni srdečně zváni. -red-

Vydává organizační štáb

63. Jiráskova Hronova

Šéfredaktor:

Jaroslav Kodeš

Redaktoři:

Alena Exnarová

Jan Kulhavý

Daria Ullrichová

Jan Císař

Zdeněk A. Tichý

Fotograf: Jiří Chlum

Technický redaktor:

M. Zhibo

Tisknou:

Grafické závody Hronov, s. r. o.

Cena: 2 Kč

Milí přátelé,

asi je nás hodně, kteří jsme s dojetím přečetli článek a uviděli tvář pana Vavříčky v Hronovských listech.

Pan Švorčík napsal, že pan Vavříčka má žáky, kteří k sobě neumí nalézt cestu. Je to pravda, zatím o sobě ještě ani moc nevíme, ale to se dá lehce napravit.

Pan Vavříčka v nás zasel semínko, zaléval a pěstil ho a na nás je, abychom ho nenechali uhnout.

Proto srdečně zveme zástupce všech generací, kteří kdy s panem Vavříčkou pracovali nebo ho znali, na setkání a povídání si o tom, co nás spojuje, co máme společného, co pro nás pan Vavříčka znamenal. S námi už osobně nebude, ale lidé jako on neumírají. Jeho myšlenky a životní síla, která v něm byla až do konce, nás povede dál a pomůže nám prožít život hodnotami, které nás učil.

Sejdeme se v Malém sále Jiráskova divadla v sobotu 14. 8. 1993 a bližší informace naleznete v informační kanceláři.

Sláňa Pattonová

Program 24. Krakonošova divadelního podzimu ve Vysokém nad Jizerou 1993

SO	9.10.	19.30 hod.	DS MKZ Horšovský Týn Alan Ayckbourn: Můj dům, můj hrád	ČT	14.10.	16.00 hod. 19.30 hod.	DS Karolinka František Ferdinand Šamberk: Jedenáct předkázání
NE	10.10.	15.00 hod.	DS Havlíček Zákupy Ivana Vyskočil, Václav Havel: Autostop	PÁ	15.10.	9.00 hod. 11.30 hod.	Čmukaři Modřického (host přehlídky) Jaroslav Ipser, Daniela Weissová: Ládk ičičok
		19.30 hod.	DS MěKS Němčine nad Hanou A. P. Čechov: Čekání na Čechova aneb Scénické hrátky s texty A. P. Čechova			16.00 hod. 19.30 hod.	Tylovo divadlo Ořechov u Brna Emil Artur Longen, Vlastimil Peška: Umrlec a Trestanec aneb Fraška přímou aktuální
PO	11.10.	19.30 hod.	DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou Jan Kopecký: O umučení a slavném vzkříšení Pána a spasitele našeho	SO	16.10.	15.00 hod.	DS Tyl Rakovník (host přehlídky) Karel Čapek: Loupežník
						Večer	Sejkorák
ÚT	12.10.	16.00 hod. 19.30 hod.	DS OB Poběžovice Alois Jirásek: Vojnarka				
ST	13.10.	16.00 hod. 19.30 hod. 22.00 hod.	DS OB Boleradice František Kožík: Šavle a píseň Rádobydivadlo OB Klapý (host přehlídky) Ladislav Valeš: Hory se připravují k porodu, na svět přijde malá šedá myš...				

Zájemci o pobyt na KDP ve Vysokém nad Jizerou si mohou objednat ubytování a vstupenky na adrese: Informační středisko, Krakonošův divadelní podzim, 512 11 Vysoké nad Jizerou nejdéle do 15. září t. r. Cena ubytování cca 40 - 45 Kč, cena vstupenek 17 nebo 20 Kč, dopolední představení 10 Kč.